

ה"א כלולה ביו"ר, ממנה יוצאת, או מעתרים את האבות. נפקחת ה"א בוגדים שללה, ומעטרת את ראש הרו', שם שוראים האבות. ו' قولחה שש אותיות, ואת כלם قولחת יוז". יוז"ד נחקקת בגלופהה, ועולה להתקטר בשתיים עשרה אותיות אחרות, ממנה יוצאות עשר אמירות בಗולופוי, וכלבו שביבין דאורחא עלאה, (ס"א דאורחו דאוניה) יקירה דכלא. כדי ה"א אחרא אתפלילות מן כלבו, גליפה מסטרא מתייחא נכללת מכלם, חוקקה מצד מותיהם (מתהדר) טמיר להולד למשה.

נחקקו (עהליך) כלם בארכעים ושיטים אותיות, ואת כלם פרשנו במשנתנו, וכלם עולים בראש המלך.

שבע שבתות שלמות מחפשות בשבעים אותיות. שבעים ישטים עלי, והן עליו באות ר' (ויז'), רשומות בפרש ויהי בשלח פרעה בפסוק ויפע ויבא וית. בששהשכינה נוטלת ושבעה רשומים נרשמו בה, מתעלות שבعة מפנה בעמשים רישומים. למןנו שהתעלוד האותיות ברשימים יודיעים ודריכים סתוות, פרט לצדיקי אמת, עמודי העולם.

אמר רבינו שמעון לרבי אלעזר, בא ראה, עשרים ושיטים האותיות שחקוקות בתורה, כלן מהחרשות (مالון) בעשר האמירות תללו, כל אמירה ואמירה מאונן העשר, שהן כתרי המלך, כלןחקוקות באותיות ידועות (אחות). משום פה השם קדוש מתחפה באותיות אחרות, וכל אמירה מלאה לאמירה יומר עליונה את אותיותה, משום שנכללות זו עם זו. ולכן את השם הקדוש חקקנו אותו באותיות אחרות, משום שהחפשו זו בזו וזה עד שבלן נקשרות כאחת.

ה"א כלל ביו"ד, מגיה נפקת, כדי מעתறין לאבחן. אתחפתה ה"א בנהלו, ואעטר לירשא דרו', וממן שרין אבחן.

ו' כלל שית אהרון, וכלבו כלל יוז"ד. י' אתגליף בגולופוי, וסליק לאתעתרא בתריסר אהרון אחראני, מגיה נפקו עשר אמירות בגולופוי, וכלבו שביבין דאורחא עלאה, (ס"א דאורחו דאוניה) יקירה דכלא. כדי ה"א אחרא אתפלילות מן כלבו, גליפה מסטרא מתייחא (ס"א מתייחא) טמירא, לאולדא לתטא.

אתגלייף (ס"א אהפלין) כלבו בארכעין ותרין אהרון, וכלבו פרישנא במתניתא דיזן, וכלבו סלקן בירשא דמלפא.

שבע שבתין שלימין, מתרפרשין בשבעין אהרון. שבעין ותרין אסתלקו, ואסתלקו באות ר' (ס"א ייז'), רשיימן בפ' ויהי בשלח פרעה בקרא ויפע ויבא וית. כド נטלה שכינתא, ושבעה רשיימין אתרשימו ביה, שבעה אסתלקו (דו"ח ע"ב) מגיה, בעובדין רשיימין. תאנא, אסתלקו אהרון ברשיימין ידייען, וארכין סתימין, בר לוֹזָכַי קשות, סמכי עלמא.

אמר רבינו שמעון לרבי אלעזר, פא חז', הגי עשרין ותרין אהרון דגileyfin באורייתא, כלבו מתרפרש ביהני (ס"א מאלו) עשר אמירות. כל אמירה ואמירה מאלין עשר, דאיינון בתרי מלפא כלבו גליפין באותון ידייען (ר"א אחרא), בגיני כך שמא קדישא אתפסיא באחנון אחראני, וכל אמירה, אוזיף לאמירה עלאה מגיה אהוו, בגין דאתכליל האי בהאי. ועל דא שמא קדישא, גליפנן ליה באחנון אחראני, בגין דאתפסין דא בדא, ודא בדא, עד דמתקשין כלבו בחדא.